

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 591

ƯA THÍCH NÓI CHUYỆN, ƯA THÍCH BIỂU HIỆN KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI HỌC PHẬT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Sáu ngày 23/07/2021.

Hòa thượng nhắc chúng ta: *“Người ưa thích nói chuyện, ưa thích biểu hiện không phải là người học Phật”*.

Trong *“Kinh Vô Lượng Thọ”*, Phật dạy: *“Khéo giữ khẩu nghiệp, khéo giữ thân nghiệp, khéo giữ ý nghiệp”*. Trong ba nghiệp, *“khéo giữ khẩu nghiệp”* được đưa lên hàng đầu là có dụng ý”.

Chúng ta thử quán sát một ngày của mình thì sẽ thấy trong những lỗi lầm chúng ta sai phạm, khẩu nghiệp chiếm đến 2/3. Dù ở trong núi sâu hay ngõ hẻm, chúng ta vẫn phạm khẩu nghiệp. Chúng ta cảm điện thoại lên, vào mạng bình luận vài câu thì đã sai rồi. Người thích nói, thích biểu hiện, trong nội tâm của họ trống rỗng. Người có công phu thì không có thời gian rảnh đi nói chuyện thừa, đi biểu hiện cho người khác xem. Những người thực sự giàu có họ có biểu diễn không? Người giàu kha khá một chút thì rất thích khoe khoang. Ở thế gian, người khoe giàu chưa thật giàu.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: *“Người tu hành chân chính không thấy lỗi thế gian”*. Họ thời thời khắc khắc chuyên tâm quán sát, phản tỉnh bản thân thì không còn thời gian để nhìn thấy lỗi của người khác. Người bận lo sanh tử, tâm bức thiết vì sanh tử thì không có thời gian để nói chuyện thừa, không có thời gian để thấy lỗi người. Người tu hành mà thích dạy người khác, thích khoe khoang thì người đó chưa có công phu vì họ có quá nhiều thời gian rảnh.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: *“Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, tín nguyện trì danh, cầu sanh Tịnh Độ”*. Chúng ta phải tận mọi vai trò, trách nhiệm, bổn phận của mình trong cuộc sống. Chúng ta không để cho tâm mình phóng túng, tùy tiện, không để cho tâm mình nhàn rồi, chạy Đông chạy Tây, phải nhất tâm niệm Phật cầu sanh Cực Lạc.

Hòa thượng nói: *“Chúng ta so với Phật Bồ Tát, so với Thánh Hiền, chúng ta có làm được gì đâu mà đã khoe khoang. Đôi khi việc ta làm không chân thật lợi ích chúng sanh mà còn làm phiền não chúng sanh”*. Người học Phật chân thật làm ra chuẩn mực, người khác nhìn vào bắt chước làm theo. Chúng ta không cần nói

hiều, không cần thiết phải thể hiện. Những việc làm đó sáo rỗng, người khác không được lợi ích, chính mình cũng không được lợi ích. Đó chính là những việc làm vô bổ. Người tu hành cho dù họ được hỏi mà điều đó không cần thiết thì họ cũng không nói. Chúng ta cứ nói rằng mình không có thời gian, lúc nào cũng than phiền là mình rất bận rộn, nhưng thật ra chúng ta sử dụng thời gian vào những việc vô bổ, không cần thiết. Chúng ta ngồi niệm Phật một tiếng thì cảm thấy mệt mỏi, nhưng dùng điện thoại một tiếng thì không thấy mệt.

Những người nói rằng mình không có thời gian thuộc về hai trường hợp:

- ✓ Người tận tâm tận lực làm lợi ích chúng sanh. Hòa thượng là một tấm gương như vậy.
- ✓ Người sử dụng quá nhiều thời gian vào những việc vô bổ, không cần thiết.

Người xưa dạy: *“Mãn lý thâm nhân”*. Dù bận rộn mấy nhưng chúng ta cũng vẫn có thể dành được thời gian ngắn để làm việc gì đó có ý nghĩa. Hòa thượng nhắc: *“Ngài Lý Bình Nam lúc sanh thời, Ngài chỉ dùng một vài vật dụng rất đơn giản, gọn nhẹ để nấu nướng”*. Trong nấu nướng, chúng ta dùng rất nhiều nồi niêu xoong chảo, bát đĩa, rồi lại mất rất nhiều thời gian, công sức để rửa dọn.

Hòa thượng nói: *“Đầu lưỡi tuy nhỏ, chỉ dài ba tấc nhưng có thể gây họa vô cùng to lớn. “Ngôn đa tật thất”, nói nhiều lời thì ắt sẽ nói sai, tất sẽ có lỗi lầm. Lời nói tổn hại người còn nghiêm trọng hơn giết người”*.

Ngày nay, người ta không được học nên tùy tiện, lên mạng mặc tình nói lung tung, đưa những tin tức sai sự thật để kiếm tiền. Người ta rêu rao trên mạng khiến mọi người vốn dĩ đã mơ hồ lại càng mơ hồ, không biết đến phải trái, tốt xấu. Nói sai sự thật về một người thì lỗi đã không nhỏ, nhưng nói sai sự thật về một gia đình, nói sai sự thật về một quốc gia thì lỗi không hề nhỏ. Người ta cường điệu sát, đạo, dâm để nhiều người vào xem. Tội này không hề nhỏ! Nhà Phật có công án Thiên Hồ Ly, chỉ vì nói sai một chữ mà vị Pháp sư phải đọa làm 500 kiếp chôn. Người ta không biết cho nên không sợ, cứ tùy tiện tạo nghiệp.

Phật dạy chúng ta, trong 10 thiện nghiệp thì có 4 điều thuộc về “khẩu”.

THÂN: Không sát, đạo, dâm

KHẨU: Không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác, không nói lời thù dật

Ý: Không tham, sân si

Người thị phi nói điều thị phi. *“Thị”* là phải, *“phi”* là quấy. Chúng ta muốn giữ mình thì không nên tham gia vào những cuộc nói chuyện đó. Dù họ nói thật nhưng trong cái thật đó vẫn có xen tạp. Góc tâm của họ là thị phi. Chúng ta quán chiếu xem hàng ngày mình là người chân thật hay người thị phi. Người ưu thích nói chuyện, ưu thích biểu hiện thì mỗi ngày tạo ra không biết bao nhiêu nghiệp chướng.

Phật dạy chúng ta phải “khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người”. Trong những buổi chia sẻ, đôi khi Thầy cảm thấy rất khó nói ra vì phải tránh hết sức để không phạm phải việc “nói lỗi người”. Phật pháp là “**vô ngã vị tha**”. “**Vô ngã**” là không có cái “ta”. “**Vị tha**” là không sống vị kỷ, biết mở rộng tấm lòng với tha nhân, với muôn loài vạn vật, luôn đem lại lợi ích cho chúng sanh.

Hòa thượng nói: “**Nói đến đây là được rồi, không cần nói nữa!**”. Thậm chí chúng ta nói không sai, nhưng cũng không cần nói. Chúng ta dù trực tiếp làm hay gián tiếp làm cũng khiến người khác phiền não.

Hòa thượng nói: “**Lỗi làm trong một ngày, riêng khẩu nghiệp đã chiếm đến 2/3. Chúng ta vọng ngôn, tùy tiện, bất tri bất giác đem công phu tu học của mình phá hủy hết, gọi là “hỏa thiêu rừng công đức”.** Thích nói, thích biểu hiện, công đức thì hết rồi, chỉ còn sót lại tội nghiệp. Tội nghiệp cực trọng! Nhiều người tu hành lâu năm nhưng vẫn còn phiền não, khổ đau, rồi trở thành nghi ngờ Phật Bồ Tát. Bởi vì người ta có tu nhưng mỗi ngày lại đốt hết công đức. Tội nghiệp nhiều thì chướng ngại nhiều.

Hòa thượng nói: “**Chúng ta mới làm được một chút việc thiện nho nhỏ thì từ nơi miệng của mình đã làm cho tiêu mất. Thiện mà không tích được thì tích ác. Ác ngày càng lớn vậy thì làm sao không gặp họa! Người ngày nay khi gặp họa thì không phản tỉnh bản thân mà lúc nào cũng oán trời trách người. Bạn không biết được lỗi làm của miệng rất nghiêm trọng. Mỡ miệng ra đã sai, đốt hết rừng công đức, không tích được thiện lành, chỉ tích lại ác nghiệp. Phật Bồ Tát dạy chúng ta phải nghe nhiều, không dạy chúng ta nói nhiều, chỉ nói những điều cần nói, chỉ nói những việc chân thật lợi ích chúng sanh”.**

Thích Ca Mâu Ni Phật 49 năm giảng Kinh thuyết pháp. Tất cả những lời Ngài nói ra đều lợi ích chúng sanh, giúp chúng sanh lìa khổ được vui. Trong những bài giảng của Hòa thượng, từng lời từng lời, Ngài đều rút hết tâm can để lợi ích chúng sanh. Thầy Trần nói: “**Lời của Ân Sư nói ra, chúng ta lấy ra bất kỳ một đĩa giảng nào th bài giảng đó cũng là một bài pháp hoàn chỉnh, có đầy đủ sự, lý, hành, giải. Đó mới là Phật pháp chân thật**”.

Chúng ta biết một tràng đạo lý, nhưng khi bắt tay vào làm thì mới thấy vấn đề. **Phật Bồ Tát dạy chúng ta phải nghe nhiều, không dạy chúng ta nói nhiều. Điều quan trọng là chúng ta phải biết nói đến đâu là vừa.** Trong tất cả các buổi nói chuyện, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, Thầy đều cố gắng kiểm soát lời nói của mình. Thầy xem lại những buổi Lễ tri ân Cha Mẹ để xem mình có nói thừa không thì cảm Thầy nói vừa đủ, có những lúc người ta đang muốn nghe tiếp mà Thầy đã dừng lại.

Hòa thượng nói: “**Con người mà giống người gỗ thì tốt**”. Chúng ta không nên hiểu sai ý của Ngài. Ý của Ngài không phải bảo chúng ta trở nên trơ trơ như gỗ đá mà Ngài dạy chúng ta chỉ nên nghe, không nên giận hờn, oán trách, phản kháng tiêu cực. Trong bất cứ trường hợp nào, lời nói ít luôn được tôn trọng. Lời nói mạch lạc, khúc triết thì chư Thiên thiện Thần cũng tôn trọng bạn. Nói ít thì lỗi lầm ít. Không phải là nói nhiều thì được tôn trọng. Chúng ta nói nhiều thì nhất định sẽ xen lẫn phiền não, vọng tưởng, tập khí của chính mình. Chúng ta phải đặc biệt chú ý.

Có nhiều người muốn đến để biện luận với Thầy. Thầy đều trả lời là “*tôi không biết*”. Thầy không tranh luận với bất kỳ ai. Khi nhận được thư của mọi người, họ có rất nhiều thắc mắc, tán thán, phê bình. Thầy đều không trả lời, không biện luận. Lúc nào cần “*làm người giỏi*” thì Thầy “*làm người giỏi*”, lúc nào cần trả lời thì Thầy mới trả lời.

Phật dạy: “***Chừng nào ông chứng quả A La Hán thì ông mới được tin vào chính mình***”.

Phàm phu tập khí sâu dày: Gắn tài dính tài, gắn sắc dính sắc, gắn danh dính danh, gắn thực dính thực, gắn thù dính thù. Chúng ta đừng cho mình có cơ hội!

Hòa thượng nói: “***Thiên tai, tai họa ngày càng nhiều, ngày càng nghiêm trọng. Chúng ta phải tỉ mỉ quán sát xem nguyên nhân từ đâu mà ra. Nguyên nhân chủ yếu từ khẩu nghiệp. Ưu thích nói chuyện, ưu thích biểu hiện chính là vì muốn hơn người, mỗi niệm không vì người. Tâm thái này sai lầm, không phải là tâm thái của người học Phật***”. Chúng ta phải tin thật sâu, phải hiểu thấu suốt, từ đó y giáo phụng hành, ngày ngày học tập, ngày ngày sửa đổi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!